

Проглашавање 11. јула Даном сећања на сребренички "геноцид" у Европском парламенту 15. јануара ове године, има за циљ стављање дефинитивне вредносне тачке на случај распада бивше Југославије. По тој верзији, Југославија се распала као резултат агресивне српске политике. Круна свеопште српске агресије је геноцид над муслиманима у Сребреници које су починиле снаге Војске Републике Српске. Ове снаге биле су само продужена рука ратних архитеката у Београду.

Случај Сребреница, који се наводи и као "највећи геноцид у Европи после Другог светског рата

има за циљ стварање нове историјске парадигме. Она ће засигурно релаксирати немачку свест и савест за геноцид над Јеврејима у

Другом светском рату

, утврдити морални империјализам Запада, и што је најважније, оправдати ангажовање западних земаља против Срба. Случај Сребренице, како сада ствари стоје, оснажиће морални кредибилитет муслимана у Европи и свету, и учинити их још прихватљивијима у дискурсу европског јавног мњења.

Дан сећања на жртве Сребренице затвориће врата слободној дискусији о елементарним чињеницама везаним за сребреничка догађања јула 1995. а све оне, који покушају још једном претрести овај случај, ставити ван вредносне друштвене прихватљивости, и довести на стуб срама политичке некоректности.

Политиколог Александар Павић, са својом невеликом али значајном књижицом "Забрањена истина о Сребреници - приручник заснован искључиво на страним изворима" један је од ретких српских интелектуалаца који је имао храбрости да, када је у питању ова тема, не остане по страни. Ова књига, која је за две године доживела два своја издања (Легенда Чачак, 2006. и 2007. год.), актуелнија је данас више но када је први пут угледала светлост дана. Као изузетно значајну видим чињеницу да Павић представља и једног, по много чему, друштвено ангажованог интелектуалца. Одмах по завршетку "јулских догађаја 1995" Павић је заједно са принцезом Линдом Карађорђевић обишао Сребреницу. Заједно са њима, била су и двојца чланова британског парламента чији је извештај о арапском графиту и постерима муџахедина у тамошњој џамији сузбијен, а они лично ућуткани.

”

Имајући ово у виду, као и то да је у послератној БиХ неко време (август 1996-јун 1997) обављао дужност Главног политичког саветника Председника Републике Српске, још већи значај добија његов истраживачки метод, и могло би се рећи извесна суздржаност и опрезност у извођењу закључака, и то искључиво после изношења аргумената и чињеница. Одређено лично искуство и непосредни увид у ситуацију о којој пише, дозвољавају му да примети недостатке, и да се упусти у критичко истраживање и аргументовање, поводом једне теме која је већ у приличној мери постала освештана историјска чињеница, не само у ЕУ већ и у Србији.

Одмах на почетку свог истраживања аутор износи своју намеру "да помогне у том (по питању Сребренице В.В.) сналажењу, пратећи у кратким цртама причу како се развијала, кроз стране извештаје, изјаве, анализе и коментаре – све до садашњег времена." За Павића важност ове теме превазилази локалне границе и постаје "суштинско цивилизацијско питање". Разлог за овакву оцену лежи у чињеници, да је око Сребренице "дигнута кампања глобалних размера". Улажење у "разлоге" за оно што се дешавало на подручју Сребренице значи да прихватамо "званичну верзију" што опет за собом повлачи и то да нам је једини циљ да "оправдамо" то што она тврди.

Признање Босне и Херцеговине од стране државника западних земаља, пре него што су се њени конститутивни народи договорили о моделу њеног унутрашњег уређења, и велика вероватнића да ће због тога доћи до унутрашњих сукоба, као и пропаст Лисабонског договора од фебруара 1992. захваљујући Алији Изетбеговићу, указује на главне одговорне за чињеницу да се на подручју Сребренице непрекидно гинуло од 1992-1995. На питање да ли би жртвовао мир за независну БиХ, Алија Изетбеговић одговорио је потврдно.

Едвард Херман, професор на америчком Универзитету Пенсилванија: " 'Сребренички масакар' представља највећи тријумф пропаганде у балканским ратовима. "Чему уопште Сребреница, сликовито говоре страни коментатори и истраживачи које Павић опширно цитира у својој књизи. Стела Џатрас, амерички колумниста: " Сребреница једнако је холокауст. Сребреница једнако је геноцид. Сребреница једнако је етничко чишћење. И пошто се сада дискредитују тврдње о масовним гробницама и геноциду на Косову, постоји ли бољи начин да се настави с демонизацијом Срба него да се амерички народ подсећа на Сребреницу? Јер има још незавршеног посла у распарчавању Југославије, путем ампутације Црне Горе, Санџака и Војводине. "

Аустралијски аналитичар Гали Хасан: "После тога су САД-НАТО искористиле 'масакар' да интервенишу на страни вођа босанских муслимана у рату против српских снага а све у функцији сопствених империјалних интереса. Циљ је био разбијање Југославије и колонизација Босне и Косова. Веродостојне информације из америчких и западних извора показују да је бројка од наводно најмање '8000 муслимана' побијених од стране српских снага надувана како би САД-НАТО имале 'хуманитарни' изговор да демонизују Србе и обезбеде подршку јавног мњења за војну интервенцију у региону."

Одмах по уласку српских снага у Сребреницу започиње медијска кампања о злочинима Срба у том граду. Међутим, једини официр УН у Братунцу у време наводног масакра, холандски капетан Схутен у изјави од 27. јула 1995. сведочи: "Сви папагајски понављају речи других, али нико не показује чврсте доказе. Примећујем да у Холандији људи желе да по сваку цену докажу да је геноцид почињен... Ако је било егзекуција, Срби су их онда врашки добро сакрили. Зато ја ништа од тога не верујем. Дан после пада Сребренице, 13. јула, стигао сам у Братунац и тамо остао осам дана. Могао сам да идем куд год сам хтео..."

"Непосредно по паду Сребренице око тридесетак страних новинара борави на том подручју не потврђујући приче о било каквом масакру. Особље УН које је пристигле избеглице са подручја Сребренице интервјуисало у Тузли о кршењу људских права не налази ниједно сведочење о злочинима из прве руке."

Извештај Међународне комисије црвеног крста од 13. септембра 1995. указује на праву судбину несталих из Сребренице. "Око 5000 муслиманских војника из Сребренице напустило је енклаву пре њеног пада. Муслиманска влада је признала да су ти војници прекомандовани у друге јединице њихових оружаних снага. Чињеница да о томе нису обавештене њихове породице правдана је обавезама војне тајне."

Џонатан Рупер: "...до прве недеље у августу 1995. 35.632 људи је регистровано од стране Светске здравствене организације и босанске Владе као расељена лица из сребреничке заштићене зоне – другим речима, као преживели из Сребренице. Црвени крст је такође видео и забележио да се 'неколико хиљада' наоружаних муслиманских мушкараца из Сребре – нице безбедно повукло иза муслиманских линија... да би затим били прекомандовани на друга ратишта 'без обавештавања њихових породица'. А, као што је горе наведено, око 700 војника из Сребренице је стигло до Жепе, да би после безбедно изашли из тог града после његовог пада у српске руке јула 1995. Дакле, укупно је било најмање 38 – 39. 000 преживелих из Сребренице – што је цифра која се

прецизно подудара са проценама о броју људи у Сребреници од стране главних хуманитарних организација из времена њеног пада. ”

Пресуде

Дражен Ердемовић Хрват из Тузле, човек који се борио на све три стране током рата у БиХ, и за кога је сам Трибунал закључио да његово ”ментално стање стање није дозвољавало да му се суди ”, постаће кључни сведок у Хашком трибуналу. Ердемовићу који је ”признао” да је учествовао у убијању око 1.200 муслимана из Сребренице, дозвољено је да износи непотврђена сведочења без могућности унакрсног испитивања. Као награду за сарадњу Ердемовић добија казну од пет година, с тим да је немора издржавати целу.

О пресуди генералу Радиславу Крстићу донетој у августу 2001 Тара Мекормак каже: ”... суђење Крстићу је разоткрило озбиљне недостатке у приказивању пада Сребренице као геноцида. Хашки трибунал није био у стању да докаже да је командант јединице која је заузела Сребреницу имао икакву намеру да почини било какво убиство, нити имао било какво сазнање о истим. Уз то, да би се убиства сврстала у геноцид, Трибунал се одважио на једну компликовану дефиницију геноцида која не зависи ни од броја људи који су у ствари побијени. Дакле, по овој дефиницији, убиство неких лица, чак и војника усред борбених дејстава, рачуна се као геноцид. ”

Након десет година од догађаја јула 2005. у којем се тврди да је убијено 7- 8.000 људи, идентификовано је мање од 2.100 тела. Процесу идентификације учествовала је само једна, муслиманска страна, без одговарајуће контроле и надзора.

Моралне и вредносне координате

На крају своје књиге Павић констатује: ”Шта год били прави циљеви пропагатора ‘званичне верзије’ они нас не обавезују – осим у једном: да развејемо маглу лажи ради нашег сопственог мира и оријентисаности у садашњем времену, као и ономе које нам предстоји. А сада знамо да у томе нисмо сами. ”

Ипак ”борба за истину о Сребреници (је В.В.) не толико српска колико цивилизацијска,

Истина која се помаља

Пише: Владимир Вељковић
субота, 21 фебруар 2009 18:55

метафизичка, суштинска – јер она разоткрива бар један део мреже лажи која се сад плете на глобалном нивоу.” Књига Александра Павића задовољава све критеријуме једног објективног истраживања и представља сигурну основу и путоказ за даљи рад на овој теми.

Њеним резултатима неће бити задовољни сви они који су своју позицију у јавном мњењу Србије градили на једном догађају који, као што видимо, по много чему почива на стакленим ногама.